

فهرست برخی از افراد و شخصیت هائی که در این کتاب از آنها نام برده شده است

زینوویف (۱۹۳۶ - ۱۸۸۳): یکی از رهبران حزب بلشویک و همکاران نزدیک نین در سال های آخر تبعید وی بود. زینوویف اولین رئیس کومینترن بود. زینوویف با کامنف و استالین در حدود سال ۱۹۲۲ به همکاری با یکدیگر علیه تروتسکی پرداختند و مخفیانه به سازماندهی علیه او پرداختند. در سال ۱۹۲۵ او و کامنف از استالین جدا شده و به اپوزیسیون چپ به رهبری تروتسکی پیوستند و همراه با اپوزیسیون چپ در سال ۱۹۲۷ از حزب کمونیست اخراج شدند. زینوویف در سال ۱۹۲۸ تسلیم سیاست های استالین شد ولی در سال ۱۹۳۶ توسط پاپوش دوزی و محاکمات قلابی استالین تیرباران شد.

بوخارین (۱۹۳۸ - ۱۸۸۸): یکی دیگر از رهبران حزب بلشویک بود که آثاری نیز از خود به جای گذاشته است که معروفترین آن "الفبای کمونیسم" نام دارد. بوخارین در سال ۱۹۲۳ در جناح راست حزب بلشویک قرار گرفت و به استالین علیه تروتسکی ملحق شد. وی در سال ۱۹۲۸ از استالین جدا شد و رهبری "اپوزیسیون راست" را به عهده گرفت. در سال ۱۹۲۹ از حزب اخراج و سپس در سال ۱۹۳۸ قربانی توطئه های استالین گردید و تیرباران شد.

کامنف (۱۹۳۶ - ۱۸۸۳): یکی از بلشویک های قدیمی که مانند زینوویف در سال ۱۹۲۵ به اپوزیسیون چپ پیوست و در سال ۱۹۲۷ توسط استالین از حزب کمونیست شوری اخراج شد. وی در سال ۱۹۲۸ مجدداً به عضویت حزب پذیرفته شد و یکبار دیگر در سال ۱۹۳۲ تسلیم سیاست های استالین شد ولی سرانجام در سال ۱۹۳۶ طی محاکمات قلابی مسکو، محکوم و تیرباران شد.

رایکوف (۱۹۳۸-۱۸۸۱): وی همراه بوخارین جناح راست را در حزب رهبری می‌کرد. در سال ۱۹۲۹، هنگامی که استالین از جناح راست حزب جدا شد، رایکوف تسلیم سیاست های استالین شد. او در سال ۱۹۳۸ در سری سوم محاکمات مسکو به اعدام محکوم و تیرباران شد.

وانگ چینگ- (۱۹۴۴-۱۸۸۴): رهبر حکومت چین در منطقه صنعتی "ووهان" و رهبر "جناح چپ" کومین تانگ بود. وانگ چینگ- وی هم مانند چیانگ کائیشک در عوض ایفای نقش انقلابی که استالین نیست ها به او اعطاء کرده بودند، به کارگران "ووهان" حمله و به کشتار آنان پرداخت.

چیانگ کائیشک (۱۹۷۵-۱۸۸۷): رهبر حزب سرمایه داری "کومین تانگ" بود و در حین انقلاب چین در سال های (۲۷-۱۹۲۵) رهبری نظامی این حزب بود. استالین و کومینترن حزب کمونیست چین را به انحلال این حزب و همکاری با چیانگ کائیشک تشویق کردند. چیانگ کائیشک سپس در آوریل ۱۹۲۷ دست به یک کودتای نظامی در شهر شانگهای و کشتار کمونیست ها و کارگران چین زد. از آن پس کومینترن و استالین به حمایت وان چینگ- وی برخاستند.

کرنسکی (۱۹۷۰-۱۸۸۲): از اعضای حزب سوسیال رولوسیونر روسیه بود که به چهارمین دوما (مجلس تزاری) انتخاب شد. پس از انقلاب فوریه و سقوط تزار، او یکی از اعضای کابینه ی حکومت موقت شد و پس از آن ریاست دولت موقت را به عهده گرفت. حکومت وی در اثر انقلاب اکتبر سرنگون شد. واژه ی "کرنسکیسم" در فرهنگ سیاسی مترادف است با حکومت های بورژوائی که در اثر یک انقلاب اجتماعی بر سر کار می آیند.

کورنیلف: یکی از ژنرال های روسی بود که در سال ۱۹۱۷ فرماندهی ارتش تزار در جبهه ی جنوب غربی جنگ را به عهده داشت. او در ژوئیه ۱۹۱۷ به فرماندهی کل قوای کرنسکی منصوب گردید و در سپتامبر همان سال دست به یک کودتای ضدانقلابی علیه حکومت کرنسکی زد که در اثر بسیج شوراهای کارگران و دهقانان

روسیه مضمحل شد. وی در همان سال دستگیر شد ولی بعداً موفق به فرار گردید و تا سال ۱۹۱۸ که کشته شد به فعالیت های ضد انقلابی خود علیه حکومت انقلابی شوروی ادامه می داد.

میلیوکف (۱۸۵۹-۱۹۴۳): استاد تاریخ و رهبر حزب بورژوائی کادت در روسیه بود. وی وزیر امور خارجه اولین حکومت موقت روسیه بود و در ماه مه ۱۹۱۷ استعفا داد.

رادک (۱۸۳۹-۱۸۵۵): قبل از جنگ جهانی اول در جناح چپ احزاب سوسیال دموکرات لهستان و آلمان قرار داشت و در سال ۱۹۱۷ با لنین به روسیه آمد. او در زمان لنین یکی از مبلغین مشهور کومینترن بود. رادک تا سال ۱۹۲۹ یعنی تا زمان تبعید تروتسکی به ترکیه، عضو اپوزیسیون چپ بود و سپس تسلیم استالین شد و به سمت متخصص امور خارجه کرملین منصوب گردید. رادک در سال ۱۹۳۷ در محاکمات مسکو به ده سال زندان محکوم شد و بعد از دو سال اعلام شد که در زندان مرده است.

ماسلف (۱۸۹۱-۱۹۴۱): از رهبران حزب کمونیست آلمان بود که از سیاست های زینوویف تبعیت می کرد. وی در سال ۱۹۲۶ هنگامی که عضو هیئت اجراییه کومینترن بود به اپوزیسیون چپ پیوست. او در سال ۱۹۲۷ از حزب کمونیست آلمان اخراج شد ولی در سال ۱۹۲۸ همراه با زینوویف تسلیم سیاست های استالینیستی شد.

تال هایمر (۱۸۸۴-۱۹۴۸): از رهبران حزب کمونیست آلمان.

رمله له (۱۸۸۰-۱۹۳۷): در سال ۱۹۲۶ جزو رهبران حزب کمونیست آلمان در آمد و در سال ۱۹۳۳ پس از روی کار آمدن هیتلر به اتحاد شوروی فرار کرد. رمله له در سال ۱۹۳۷ توسط پلیس مخفی استالین کشته شد.

تلمان (۱۸۸۶-۱۹۴۴): در سال ۱۹۲۶ به عضویت هیئت اجراییه کومینترن انتخاب شد. تلمان از حامیان سرسخت استالین بود و پس از اخراج ماسلف و فیشر،

او رهبر بلامنازع حزب کمونیست آلمان شد. در سال ۱۹۳۳ توسط نازی ها دستگیر شد و در اردوی نازی ها در گذشت.

لوتر (۱۵۴۶-۱۴۸۳): از رهبران مذهبی آلمان بود که رهبری اولیه پروتستان های مسیحی را در دست داشت.

پرنویرژنسکی (۱۹۳۷-۱۸۸۶): در سال ۱۹۰۳ به حزب بلشویک پیوست. وی از اعضای اپوزیسیون چپ بود و کتاب های اقتصادی بسیاری نوشته است. او همچنین همراه با بوخارین کتاب "القبای مارکسیسم" را نوشته است. پرنویرژنسکی در سال ۱۹۲۹ پس از تبعید تروتسکی تسلیم استالین و سیاست های او شد.

روزالوکزامبورگ (۱۹۱۹-۱۸۷۱): متولد لهستان و بنیانگذار حزب سوسیال دمکرات لهستان در سال ۱۸۹۳ بود. او در سال ۱۸۹۷ در جناح چپ جنبش سوسیالیستی آلمان شروع به فعالیت کرد. وی در سال ۱۹۱۵ توسط حکومت آلمان دستگیر و زندانی شد. لوکزامبورگ از زندان با همکاران انقلابی از جمله کارل لیبخت "انجمن اسپارتاکوس" را تشکیل داد. او در اثر انقلاب ۱۹۱۸ آلمان از زندان آزاد شد. وی سپس حزب کمونیست آلمان را بنیان گذاشت و در سال ۱۹۱۹ همراه با لیبخت توسط سوسیال دموکرات ها (که زمامدار حکومت بودند) به قتل رسید.

پارووس (۱۹۲۴-۱۸۶۹): یکی از فعالین سوسیال دموکراسی روسیه و آلمان بود. ابتدا در جناح چپ و سپس در منتهای راست آن قرار گرفت.

رافس (۱۹۴۲-۱۸۸۳): در سال ۱۹۰۳ به "بوند" (سازمان یهودیان سوسیالیست) پیوست. مدت ها از مخالفین حزب کمونیست و انقلاب اکتبر بود. پس از حمایت از رژیم ضدانقلابی پتل یورا در اوکراین، به حزب کمونیست پیوست و یکی از مجریان اصلی سیاست استالین در چین شد.

رودزیانکو (۱۹۲۴-۱۸۵۹): سیاستمدار ارتجاعی روسیه و یکی از رهبران حزب اکتبريست ها (حزب سلطنت طلبان بورژوائی) و همچنین یکی از زمینداران بزرگ

بود. او رئیس دومای سوم و چهارم بود که دومای چهارم در اثر انقلاب فوریه منحل شد.

گوچکوف (۱۸۶۲-۱۹۳۶): یکی از سرمایه داران مسکو که از رهبران اکتبريست ها نیز بود. پس از انقلاب فوریه، او تا ماه مه وزیر جنگ حکومت موقت بود.

لوید جورج (۱۸۶۳-۱۹۴۵): بین سال های ۱۹۱۶ تا ۱۹۲۲ نخست وزیر لیبرال انگلستان بود و پس از پایان جنگ جهانی اول از طرف انگلستان در کنفرانس ورسای شرکت کرد.

کلمانسو (۱۸۴۱-۱۹۲۹): بین سال های ۱۹۰۶ تا ۱۹۱۹ نخست وزیر فرانسه بود. او نیز ریاست هیئت نمایندگی فرانسه را در کنفرانس ورسای عهده دار بود.

پورسل: از بنیان حزب کمونیست انگلستان که پس از مدت کوتاهی این حزب را ترک کرد و رهبری شورای عمومی اتحادیه های کارگری را در زمان همکاری با اتحادیه های کارگری شوروی در کمیته ی آنگلوروسی به عهده داشت.

پیل سودسکی: یکی از سوسیالیست های قدیمی لهستان بود که بعدها نیروهای متخاصم علیه اتحاد شوروی را رهبری کرد و سپس در سال ۱۹۲۶ دیکتاتوری دست راستی خود را در آن کشور بر پا ساخت.

وارسکی: نام مستعار و ارچافسکی یکی از رهبران حزب کمونیست لهستان که قبل از جنگ جهانی اول با روزالوکزامبورگ همکاری می کرد و در جناح چپ حزب کمونیست لهستان قرار داشت. در سال های بعد به سمت راست گروید و در جناح استالینستی قرار گرفت. او در سال ۱۹۳۸ همراه سایر مهاجرین لهستانی بوسیله استالین اعدام شد.

استامبولیسکی: در رأس حکومتی در بلغارستان قرار داشت که از حمایت دهقانان برخوردار بود و در سال ۱۹۲۳ توسط یک کودتای ارتجاعی سرنگون شد. حزب کمونیست بلغارستان این را مبارزه بین دو بخش بورژوازی تلقی کرد و در این باره

بی طرف باقی ماند و در مبارزه علیه ارتجاع به صورت مستقل و نه به صورت دیگر شرکت ننمود. پس از پیروزی ارتجاع، کمونیست ها از اولین قربانیان حکومت جدید بودند.

تزره تلی: منشویک گرجستانی و رهبر سوسیالیست ها در دومای دوم تزاری بود. پس از انقلاب فوریه، او سمت وزارت پست و تلگراف را به عهده گرفت. دان: از رهبران منشویک ها بود که در زمان جنگ موضع پاسیفیستی اتخاذ کرد. نیکلای دوم (۱۹۱۸-۱۸۶۹): آخرین تزار روسیه که در اثر انقلاب فوریه سرنگون شد.

ویلهلم دوم (۱۹۱۸-۱۸۵۹): قیصر آلمان در زمان جنگ جهانی اول. سمیلگا: از بلشویک های قدیمی که از سال ۱۹۰۷ در جنبش انقلابی فعالیت می کرد. در دوران جنگ داخلی در اتحاد شوروی، در جبهه فعالیت داشت. سمیلگا سپس عضو شورای عالی اقتصاد شوروی گردید. او همچنین به اپوزیسیون چپ پیوست و در سال ۱۹۲۷ از حزب اخراج شد ولی در سال ۱۹۲۹ تسلیم استالین شد. منژینسکی: در زمان تالیف کتاب "انقلاب مداوم" وی رئیس گ.پ.او. (پلیس مخفی استالین) بود.

یاروسلافسکی: یکی از اعضای کمیسیون کنترل مرکزی حزب بود که عمده ی فعالیت هایش معطوف به اپوزیسیون چپ و اخراج آنان از حزب بود.